

HISTORIE A SOUČASNOST OČIMA VLASTIMILA VONDRUŠKY

29. března 2018 13:13

Na jakémisi atolu v Tichomoří se porušovala lidská práva a část tamních obyvatel u nás požádala o politický azyl. Dostali ho, leč záhy vznikl problém, protože jejich víra byla lidožroutská a jednou ročně museli rituálně někoho sníst.

V rámci multikulturalismu a svobody náboženského vyznání se teď vedou spory, zda na to mají právo. Zní to absurdně? Proč? Copak můžeme potlačovat víru někoho, kdo je, notabene, politicky pronásledovaný? Vždyť se to v jiné rovině už masivně děje.

Tiše a nenápadně se v Evropě začíná tolerovat šaría. Podle renomovaných výzkumů považuje třetina francouzských muslimů šariú za důležitější než francouzské zákony, v Anglii je to skoro polovina. A co je horší, některé evropské soudy už vynesly rozsudky, které se neřídily evropskými zákony, ale právem šaría!

Každý má právo na svou víru, ale rozhodně nesmí odmítat zákony země, v níž žije, a nahrazovat je svými zvykovými právy. První krok k tomu, aby se situace migračního náporu stabilizovala, je tedy striktní nepřekročitelnost evropských zákonů.

Každý přistěhovalý muslim by měl podepsat, že odmítá šariú, a pokud to neudělá, měl by být okamžitě vyhoštěn. Stejně tak by měl jít do vězení, pokud by ve jménu šaríi porušoval naše zákony. Bez milosti. To není diskriminace víry, ale věc práva!

Pokud totiž dovolíme dvojkolejnost zákonů, pak se může kdokoli přihlásit k islámu a ve jménu toho nemusí respektovat naše zákony – může bít ženu, znásilňovat dvanáctileté holčičky, dokonce zabíjet nevěřící, zvláště židy (stalo se už ve Francii).

Časem by se i zjistilo, že podle šaríi se mají daně platit imámům, a nikoli státu. Ještě štěstí, že muslimové nejsou lidožrouti, protože jak to tak vypadá,

klidně bychom jim to povolili, jen aby o nás někdo neřekl, že jsme xenofobové!

1. března 2018 13:13

Dnes se vžilo označovat za rasismus nebo minimálně nekorektní jednání jakýkoli náznak kritiky cizích etnik. A tak se opakovaně ve zprávách mezinárodních (většinou samozvaných) organizací objevuje i kritika našeho státu. Zrovna nedávno jistá z nich zveřejnila: „Česko se k uprchlíkům a Romům neumí chovat.“

Na našem území žije podle posledního demografického šetření asi půl milionu cizinců. K nim se chovat umíme. Proč to tedy neumíme k těm několika tisícům, o kterých píší tihle kritici? Odpověď je zřejmá. Většina, tedy oněch půl milionu cizinců, se umí chovat vůči nám. Takže já bych zprávy oněch samozvaných kritiků obrátil: „Uprchlíci a Romové se neumějí chovat k Čechům.“ Chce-li někdo na našem území žít, měl by vycházet vstříc místním životním normám a zvyklostem a respektovat zákony.

Je už únavné to neustálé pokřikování aktivistů a některých „lídrů“ nepřizpůsobivých menšin, že by se rádi přizpůsobili, ale my jim to nedovolíme. Jsme prý rasisti. Dodnes mám před očima reportáž z Chanova, když ještě fungoval a teprve byl vybydlován. Reportér se ptal tamní obyvatelky, proč její rodina vyhazuje odpadky z oken, a ona mu ječivě začala vysvětlovat, že to je proto, že je tu rasismus.

Jistě, i mezi námi se najdou hlupáci, kteří se neumějí chovat a mají na očích klapky předsudků. Ale hlupáky najdete v každém národě a v každé době. Je však obłudně nespravedlivé říkat, že Češi jsou jako celek xenofobové, nebo dokonce rasisti, jen proto, že se pár nepřizpůsobivých neumí chovat a naopak pár z nás taky mnoho rozumu nepobralo.

Já chápu, že je dobrý byznys hrát si na poloboha a vydávat hodnotící zprávy o celém světě. Ale existuje snad cosi jako morálka. A ta říká, že lhát se nemá! Kdo se u nás chová slušně, k tomu se slušně chováme i my.

Mnohé celebrity byly tak drzé, že se před dvaceti lety dotkly kolena ženy

Násilí na ženách je třeba trestat. A je to správné. Muži ženy obdivují a svádějí. I to je správné. Tedy bylo to správné až do nedávné doby. Leč časy se mění. Četl jsem úvahu genderové odbornice, že je nemravné, aby muž sváděl ženu, protože je na ní, aby se rozhodla, jaký vztah chce navázat. Ba dokonce ženy vyzývala, aby takové hnusáky veřejně pranýřovaly.

V lidskoprávní době je prý špatné, aby muži sváděli ženy. Jenže kdo má tedy udělat onen první krok? Má žena svádět muže? Není to hloupé a nekorektní? Nebo má podat písemně žádost nějakému úřadu, který jí partnera korektně a vyváženě přidělí?

Někteří američtí právníci doporučují svobodným lidem uzavřít písemnou smlouvu dříve, než spolu vyrazí na večeři, aby bylo jasné, zda se pak půjdou na základě vzájemné dohody spolu vyspat, či nikoli, aby později nemohl být muž obviněn ze znásilnění.

Mnohé americké celebrity byly tak drzé, že se před dvaceti lety dotkly kolena nějaké ženy, která pak v sobě to trauma léta dusila. Když však zjistila stav konta onoho sexuálního násilníka, vyšla s tím na světlo. Považuji se za rytíře a odsuzuji násilí na ženách. Mám své představy a normy, které považuji za správné. Leč zdá se, že s nimi v lidskoprávní době neobstojím. Neumím se ale na ženy dívat chladně, bez emocí. Proto prosím odpovědné úřady, aby vydaly manuál, v němž bude přesně definováno, jakým způsobem můžeme ženám vyjadřovat svůj obdiv. Měl by tam být i návod, jak ženy svádět, aby to nebylo nekorektní. Nebo ještě lépe – zakažme svádění a jiné přežitky feudalismu, kapitalismu a socialismu. Budme bezpohlavními jedinci!

Na tiskových konferencích jsem slyšel výmluvy, proč daná strana ztratila voliče. Ty výmluvy by byly trapné i pro děti v mateřské škole. Prý je tragédií, že nebudou vládnout tradiční strany. Ano, je to tragédie, ovšem jen pro politiky tradičních stran, protože přijdou o moc.

Nepochybím, pokud prohlásím, že pro padlé vládce je nedemokratické všechno, co jim bere výnosnou obživu. To platí i pro média, lobbisty, aktivisty a všechny další, kteří z moci tradičních politiků profitovali. Pokud jim opravdu záleží na demokracii v naší zemi, ať dokážou, že to myslí vážně. A to

znamená respektovat vůli lidí a demokraticky se podrobit výsledkům voleb, byť pro ně nepříznivým. Pokud to nedokážou, pak jsou nedemokratičtí oni, a nikoli ti, které dosud tak přemoudřele peskovali. Žádný strom totiž neroste do nebe. Těm, kteří vládli a zklamali, ale ani těm, kteří vládnout budou, pokud zklamou.

Jan Werich coby král v pohádce Byl jednou jeden král nařídí, aby se v jeho zemi zlikvidovala všechna sůl. Sůl se řadí mezi pět takzvaných bílých jedů. Pryč s ní! V pohádce Tři veteráni zase naroste princezně nos po požití jablka (nebo hrušky, už se přesně nepamatuji). A protože politici nejsou schopni poslouchat jiné a je nad jejich duševní síly pochopit, co je nadsázka, bude neštěstí hotovo. Zakažme ovoce! A ještě jednou Byl jednou jeden král. Tam se vaří kaše, která nakyne tak, že hrozí udusit krále a jeho kuchaře. Neměli bychom vydat nařízení, jak vařit kaši? Nebo ji raději zakažme vůbec. Politici nejspíš považují lidi za hloupé a nesvéprávné. Jedí po celá staletí nezdravá jídla, pijí alkohol, kouří, prostě škodí sami sobě. A ještě z toho mají potěšení. Naštěstí vznikla Evropská unie a ta udělá pořádek.

Časem se dopracujeme k ideálu jednoduchého, zdravého jídla, které se bude vyrábět podle směrnic z Bruselu. Toto eurojídlo nebude sice chutné, ale bude zdravé. A lidé budou předčasně umírat nikoli na nezdravé stravovací návyky, ale na nudu, zoufalství a sajrajty, které v eurojídle budou (protože Brusel není a nebude chytřejší než matka příroda).

Skepse vůči Unii neznamená odmítání evropských hodnot

V jednom z výzkumů, které dokazují, že linie vládních stran je správná, jsem se dočetl, že většina obyvatel se cítí být Evropany. Neboli že drtivá většina vidí budoucnost země v Evropě. Následuje interpretace, že prý to znamená, že většina našeho národa podporuje politiku Evropské unie. Ó, svatá prostoto! Evropa a Evropská unie nejsou přece totéž. Evropa reprezentuje historii tohoto kontinentu, jeho křesťanskou tradici a hodnoty, na nichž vyrůstaly generace našich předků. Je to tradice svobody a boje za národní svébytnost a lepší život. Evropská unie je úřad, který by měl tyto hodnoty chránit. Leč nechrání. Je to úřad špatný.

Ve středověku všichni evropští křesťané věřili v Boha, ale nevěřili církvi, protože církev byla pouhým úřadem, který měl chránit křesťanské hodnoty.

Leč nechránil. Byl to úřad špatný, zkorumpovaný, hledící spíše na zájmy papeže a kardinálů než prostých věřících. Kacířství neznamenal odmítání Boha, ale jen snahu reformovat špatnou církev, reprezentovanou papežskou kurií v Římě.

Skepse vůči Evropské unii neznamená odmítání evropských hodnot a demokracie, je to jen postoj ke špatnému, zbytečnému a nabubřelému Bruselu. Přestaňme si nalhávat, že bez Bruselu nebude Evropa. Pokud zrušíme Evropskou komisi, stovky exkluzivně placených europoslanců a tisíce bruselských úředníků, co se stane? Evropský kontinent se rozlomí a Evropané zahynou v apokalyptickém ohni? Ne, většina si oddechne a začne budovat Evropu pro Evropany, a nikoli pro bruselské byrokraty.

Ovce obvykle vydrží hodně a nejsou většinou schopné bránit

Zdá se mi, že se bruselští vládcové chovají stejně jako onen přihlouplý generál v jisté satiře, když svým vojákům v obležené pevnosti slibuje, že ji uhájí, i kdyby měli oni všichni zemřít.

Jsem už alergický, když se po každém masakru nevinných lidí objevují nabubřelá politická prohlášení, že se nenecháme zastrašit a rozdělit. Strach je přece přirozený instinkt a všechny bytosti jej dostaly do vínku, aby se dokázaly bránit.

Je nesmysl tvrdit, že nás teroristé chtějí rozdělit. Oni nás chtějí vybit. Když už cítí evropské elity obsedantní nutnost být multikulturní, buďme multikulturní s pravoslávím, judaismem, buddhismem, hinduismem. Stoupenci těchto náboženství nás nevraždí. Ale existuje jisté náboženství, které je zjevně neslučitelné s našimi hodnotami.

Pokud ovčák přivede vlka ke stádu ovcí a laskavě mu vysvětlí, že ty ovce jsou hodné a nemá jim ubližovat a má raději žrát trávu, vlk ihned, jakmile ho ovčák pustí ze řetězu, nějakou zadává, protože je šelma a má to prostě v genech. Vlk prostě nemá ve stádu ovcí co dělat. A pokud mi teď stoupenci multikulturního soužití vlků a ovcí vytknou, že jsem xenofobní, možná i rasista (i když tenhle pojem znamená něco jiného!), pak jim doporučuji si představit, jak by jim na tuhle výtku odpověděly oběti vlků.

Ovce obvykle vydrží hodně a nejsou většinou schopné se bránit, jenže od toho mají ovčáka a hlídací psy. Ač jsem ateista, modlím se, aby se rychle objevil rozumný ovčák.

Akademii vůbec nenapadlo, aby Spirituál vstoupil do síně slávy

Pan Jiří Tichota slaví osmdesátiny. Chci mu popřát co nejvíce zdraví, optimismu a radosti z hudby, jak té, kterou dosud složil a s přáteli nám hrál, tak i té budoucí.

Spirituál kvintet mne provázel od mládí a vlastně tak trochu i díky němu jsem se nakonec stal spisovatelem historické literatury. Ještě dnes při psaní poslouchám geniální skladby z alba Písničky z roku raz dva.

Není nás málo, kteří jsme na téhle hudbě vyrůstali a navzdory oficiální socialistické ideologii se učili, jakou cenu má svoboda a pravda. Ten, kdo navštěvoval koncerty Spirituálů, ví, o čem mluvím. A třeba píseň Jednou budem dál nebo Oh, Freedom udělaly pro porážku totality rozhodně víc, než si dokážeme vůbec představit.

Jenže v dějinách je to tak, že se v učebnicích objevují častěji spíše ti, kteří mají tvrdé lokty a jejich zásluhy jsou hlavně proklamativní.

Akademii populární hudby vůbec nenapadlo, aby Spirituál kvintet vstoupil do Hudební síně slávy. Možná proto, že ta skupina byla vždycky úspěšná, a to se u nás nepromíjí! Nemyslím však, že by to pana Tichotu nějak trápilo, protože skutečně dobrá hudba se píše srdcem a autor si váží především ocenění od těch, kteří ho poslouchají. Byly nás tisíce a v hudební síni slávy, kterou jsem si zřídil ve svém srdci, stojí Spirituál kvintet na speciálním piedestalu.

Doufám, že tohle není poslední blahopřání panu Jiřímu Tichotovi, že ho po deseti a dvaceti letech budu moci opakovat.

Politiky si platíme proto, aby měli výsledky, ne aby žvanili

Nikdy by mne nenapadlo, že se dožiju časů, kdy se budou lidé zabíjet na ulicích. Je to strašné a rozhodně to tak nemůžeme nechat být. Aby bylo

jasné, o čem mluvím, jde o akt nazývaný terorismus nebo džihád, záleží na úhlu pohledu.

Kdykoli k něčemu takovému dojde, politici s planoucíma očima deklamují, že nesmíme ustoupit a nesmíme se nechat zastrašit. Jejich odhodlání vyplývá z faktu, že mají ochranky, vládní budovy chrání těžkooděnci se samopaly, a pokud se něco stane, tak se nejprve odvádějí do bezpečí oni, politici. Chápu, že se nenechají zastrašit. My, prostý lid, se musíme naopak chystat na to, že nám podle moudrého usnesení ještě moudřejší Evropské unie vezmou zbraně, abychom snad, pokud by k něčemu došlo, teroristům, zločincům a parchantům neublížili.

Určitě bude stačit, až na nás budou mířit zbraněmi, upozornit, že my se přece zastrašit nedáme. Tenhle sloupek ale není o defétismu. Je třeba se rozhodně bránit. Neustálé zvyšování policejního dohledu pomůže snad rozpočtům ministerstva vnitra a pocitu politiků, že nejsou zbyteční, ale copak lze ochránit nás všechny? Politici musí bojovat o každíčký život, a to má přednost před vším ostatním!

V případě nemoci je přece lepší předcházet příčinám než pak už jen léčit následky. Bylo by asi dobré poctivě si přiznat, co je podstatou islámského terorismu a z jaké ideologie vychází, protože nic z toho rozhodně nemá v civilizované společnosti místo. Politiky si platíme proto, aby měli výsledky, a ne aby planě žvanili o korektnosti a odhodlání.

Do našich voleb totiž zasahuje Rusko! Dříve imperialisté šířili mandelinku. Když se na počátku padesátých let minulého století združstevněnému zemědělství nedařilo a navzdory slibům stany a vlády byl stále nedostatek potravin, musela se najít příčina. Nikdo by samozřejmě nahlas neřekl, že násilné a překotné rozkulačování byla chyba, a tak se nakonec přišlo na to, že za všechno může tehdy přemnožená mandelinka bramborová, kterou k nám tajně nasadil americký imperialismus, aby poškodil nadějný socialistický stát.

Když se dnes nedaří tradičním politickým stranám a lidé začínají reptat proti byrokratickým a centralistickým zásahům, nikdo z mocných samozřejmě nepřizná, že něco dělá špatně. Problém však je, že máme demokracii a lidé

se u voleb rozhodují jinak, než si přejí panovníci. A tak se musel najít nějaký důvod. Do našich voleb totiž zasahuje Rusko! Stejně jako imperialisté kdysi šířili mandelinku bramborovou, šíří dnes Putin hoaxy, dezinformace a já nevím co ještě. A proto se semkněme! Pionýři, mládežníci a úderníci kdysi vyhlašovali subotniky neboli dobrovolné brigády a dávali si závazky, že budou ve volném čase sbírat a ničit mandelinku. Následujme jejich příkladu! Mladí aktivisté a úderníci korektnosti a evropanství by si měli dávat závazky, že týdně zničí alespoň jednu dezinformaci a odhalí jednoho proruského agenta. A to prosím dobrovolně, ve svém volném čase jako brigádu pro dobro Evropské unie. Před sedmdesáti lety jsme nedovolili západnímu imperialismu, aby strkal svůj odporný nos do naší socialistické zahrádky, nedovolme ani dnes postsocialistickému Rusku, aby strkalo své trolly do naší krásné kapitalistické zahrádky.

Nebojme se hloupostem přicházejícím z Evropské unie bránit

Nedávno jsem jel do jižních Čech, kde jsme měli hrát mou divadelní hru. Jenže auto se dostalo za několik kamionů s německými poznávacími značkami, které se nedaly na úzké silnici předjet. Když jsem se za nimi loudal, přemýšlel jsem, jak by se daly kamiony na našich silnicích omezit. A přišel nápad.

V Německu a Francii požadují, aby naši řidiči dostávali při průjezdu jejich zeměmi stejnou mzdu, jakou mají řidiči u nich, a tím se prý zabrání nekalé konkurenci. Co kdybychom požadovali, aby němečtí a francouzští řidiči dostávali recipročně při průjezdu přes Česko stejně nízké mzdy, jako mají naši řidiči? Ať vidí, že český řidič tvrdej chleba má.

Třeba by pak začali jezdit jinudy. Když se táhnete v autě za někým pomalým, napadá vás kdeco, a to snad omlouvá tok mých myšlenek. Jenže mi došlo, že to je nápad za všechny peníze! Jistý český satirik říkal, že s hloupostmi se nedá bojovat inteligentně, ale jen ještě větší hloupostí, aby vynikla pitomost té první. Iniciativa, aby zahraniční řidiči dostávali na našich silnicích stejné mzdy jako ti čeští, může být první vlaštovkou.

Nebojme se hloupostem přicházejícím z Evropské unie bránit tak, jak se sluší na národ Švejka a Cimrmana. Zaplavme Brusel absurdními návrhy, jimiž budeme reagovat na evrospkounijní pomatenosti. Rozvrátili jsme rakousko-

uherskou monarchii i Varšavskou smlouvu, a to by v tom byl čert, abychom neudolali i bruselské byrokraty. Další podnětné myšlenky mne ovšem nenapadly, protože se mi právě v té chvíli podařilo kamiony předjet

Literární díla je třeba upravovat. Ale nemělo by se to provádět živelně. Jistá anglická maminka zjistila, že je třeba upravit pohádku o Šípkové Růžence, neboť nesplňuje požadavky korektní výchovy malých dětí. Princ totiž políbí spící princeznu, aniž by se jí předem zeptal na její názor, a hanebně tak uspokojí své nejnižší pudy sexuálního predátora.

Kdyby tak chudák maminka znala původní verzi téhle pohádky! V knize Pentameron z roku 1600 najde Růženku král, který jede kolem spícího hradu. Je její krásou tak okouzlen, že ji na místě znásilní, a pak pokračuje vesele domů za manželkou. Spící Růženka otěhotní, ve spánku porodí dvojčata a teprve pak se probudí. Svá dvojčata později na protest proti spáchanému sexuálnímu násilí rozseká a uvaří. Tak takhle tedy ne! Literární díla je třeba upravovat. Ale nemělo by se to provádět živelně, je třeba zavést přesná ideová pravidla.

Vzpomínám si, jak byl za socialismu vyhozen ze zkoušky z dějin barokního umění student, který popsal sochu jako anděla v životní velikosti. Anděl jakožto bytost idealistického tmářství neexistuje, nemůže mít tedy životní velikost. Princ tedy z podstaty věci nemůže políbit spící Růženku. A pokud ano, pak jen tu, která k tomu dá před usnutím výslovný souhlas. Je však problém, jak to udělat, aby to bylo logicky správně a aby chudinka nemusela po letech (až jí to dojde) nosit placku s nápisem „Me too“.

Protože však nejde tenhle rozpor vyřešit korektně, navrhuji raději pohádku zakázat. Pohádky totiž v malých dětech fixují postoje k životu. Je třeba začít pracovat na pohádkách nové doby, v nichž nebudou princové bílými muži, nebudou mít touhu líbat dívky a budou chránit šťastnou, multikulturní a korektní Evropu, v níž budou mít svá práva i pohádkové bytosti. Věřím, že nám v tomto ohledu udělá Unie brzy jasno.

Proč jsme my, lidé z venkova, volili jinak, než vy, Pražáci

Mnozí komentátoři tvrdí, že ti, co volili jinak, jsou lidé s nižším vzděláním, někteří dodávají, že jsou to navíc lidé s menším rozhledem a inteligencí.

Myslete si o tom, co chcete, ale i my na venkově jsme studovali na vysokých školách, jezdíme do zahraničí, umíme jazyky a sledujeme politické dění u nás i ve světě.

Žít na venkově je ale v mnoha ohledech jiné než ve velkém městě. Mnohé starosti, které máme my, vás netrápí. Ale je to i obráceně, mnohé vaše problémy my vůbec neznáme.

Měšťané se vždycky (bohužel) nad venkovany povyšovali. A pohrdali těmi, co jim „čouhá sláma z bot“. Myslel jsem, že tenhle předsudek vzal dávno za své. Ale z komentářů během prezidentských voleb jsem pochopil, že nikoli. Je to škoda, protože jsme všichni obyvatelé jedné země, máme společnou historii a tradice.

Rád bych řekl, že máme i stejnou kulturu, ale díky alternativním umělcům tohle už nějak neplatí. Jsme však stále na jedné lodi a měli bychom tu loď vést společně. Přestaňme se tedy škatulkovat na měšťany a venkovany, chytré a hloupé, voliče Zemana či Drahoše.

Věřím, že k sobě přece jen cestu najít můžeme. A dokonce musíme. Máme před sebou mnohem vážnější úkol, než byla volba prezidenta. Musíme si konečně vyjasnit, zda se budeme škatulkovat na Čechy a na Evropany. Možná nás čekají volby ještě komplikovanější. Nerad bych, aby se ideologové zase posmívali, že venkovani jsou „zaostalí Čecháčkové“. Nejsme, jen si asi více vážíme tradičních a konzervativních hodnot.

4. 9. 2016 14:03

V moderní historii nemáme k podobnému pohybu národů, který už více než rok zažívá Evropa, paralelu, proto je třeba použít nomenklaturu starších dějin. Nejde o migrační krizi, ale o nájezd muslimů. Spisovatel a historik Vlastimil Vondruška ve svém dnešním zamyšlení upozorňuje na to, jak hanebně se zachází s fakty a logikou, jak demagogicky se používají pojmy jako nepřizpůsobiví či migrační krize a jak se díky tomu dá obecné mínění zmanipulovat.

Když čtu nebo poslouchám diskuse o současné společnosti a problémech, které nás trápí, jímá mne smutek. Ne kvůli problémům samotným, ty jsou od toho, abychom je řešili, ale jsem skoro zoufalý z toho, jak hanebně se pracuje s fakty a logikou. Aby se dal nějaký problém řešit, musíme ho především přesně definovat. Někteří lidé si

vůbec neuvědomují, jak důležitou funkci má přesný význam slov. A ti, kteří si to uvědomují, pracují často s významem slov naprosto demagogicky, neboť dobře vědí, jak snadno se dá obecné mínění zmanipulovat.

Dovolte mi kratičkový exkurz, abych na konkrétních příkladech objasnil, co mám na mysli. Když v padesátých letech minulého století vyháněli komunisté sedláky, neoznačovali je názvem, který platil po staletí, ale dali jim hanlivou nálepku kulaků. Když jim kradli majetek, bylo to združstevňování. Nakonec společnost díky masáži ze strany médií a ideologů přijala, že majetek nebyl sedlákům ukraden, ale legitimně združstevněn.

Okupanti nás v roce 1968 nenapadli, ale poskytli internacionální pomoc. A byli tu dočasně umístěni. Vlastenci, kteří s okupací nesouhlasili, byli prohlášeni za protistátní živly, které rozvracejí socialismus. Jejich pronásledování se pak nazývalo kádrovou prací.

Místo argumentů padají v diskusích snůšky urážek

Úmyslně uvádím příklady, které jsou všem srozumitelné. Pokud bychom šli hlouběji do minulosti nebo zabrousili mimo Evropu, najdeme stovky podobných.

Vyvrážďování celých národů se pojmenovalo podle okolností jako pokřtění či demokratizace. Upalování kazatelů jiné víry se prohlašovalo za očistu křesťanstva. Popravy neoblíbených panovníků se konaly pod hlavičkou spravedlivého trestu, ať již z rukou Kristových věrných, občanů revoluce, pěsti dělnické třídy nebo odpůrců totality. Je to pořád stejné. Realitu se snaží vládcové a jejich nohsledi pojmenovat tak, aby vyhovovala jejich mocenským cílům.

Dnes skoro nikdo ve vášnivých diskusích nepřemýšlí o skutečné podstatě problémů. Chytáme se slov, která nám vtloukají do hlav politici a média, a hádáme se o ně, jako by šlo o život.

Ale pokud se nad tím zamyslíme, pak by nám mělo dojít, že se ve skutečnosti hádáme o chiméry, o pseudoproblémy, že proti sobě stavíme ideje, které jsou iluzorní, neboť pojmenovávají všechno jiné, jen ne podstatu věci. A pak se samozřejmě nikdy nemůžeme dohodnout.

Bolestí většiny dnešních diskusí je navíc absolutní absence racionality, faktů a logiky. Na názor, který se nějakému oponentovi nelíbí, často odpovídá urážkami. Zažil jsem

to i já. Na mnoho mých článků jsem obdržel snůšky urážek, aniž ovšem oponent vysvětlil, v čem se tedy mýlím a proč se mnou nesouhlasí. Za racionální argument se dnes považuje pouhé konstatování, že ten druhý je sluníčkář, komouš, Putinův agent, Obamův agent nebo prostě jen idiot.

Risknu tuhle škálu odsouzení a dovolím si předložit několik dnes běžně používaných termínů, k nimž se pokusím přiřadit reálný obsah, což znamená správné a logické české pojmenování.

Nejde o migrační krizi, ale nájezd hord, které u nás nemají co dělat

A čím začít jiným než slovy „migrační krize“. Slovo krize se používá pro různé problémy, ať už jde o stav po živelní katastrofě nebo o hospodářskou cyklickou krizi. Krizí je zlomový stav pacienta nebo neshoda v manželství. Je to však vždy něco, co vzniká více či méně nezávisle na naší vůli. Slovy „migrační krize“ se tak politici snaží navodit dojem, že jde o proces, který se děje mimo nás a my se mu musíme podvolit (stejně jako se podvolíme zemětřesení nebo krachu na burze).

Jenže to je lež! Tahle událost není krize, protože my ji řešit můžeme! Je to pustý nájezd hord, které nemají na našem území legitimně co dělat. Jistě, existují i ohledy humanitární, ale ty se musejí řešit vždycky v rámci zákonů dané země a při respektování suverenity jejich hranic. Cokoli jiného je zvučle (a neohánějme se vnucenými mezinárodními pakty a úmluvami, jsou-li navíc v rozporu s naší ústavou).

Příliv migrantů není krize, je to výsledek neschopnosti bruselských vládnoucích elit plnit povinnosti, které jako správci Evropy mají. Nikdo dnes nechrání evropské hranice, vedou se jen nekonečné žvásty, že je to třeba udělat. Ať už německá kancléřka stoupence islámu pozvala, či nikoli, nemají tu legitimně co dělat a překročení našich hranic je trestný čin.

Skutečná migrace je ve skutečnosti něco, co má jistý zákonný nebo alespoň hospodářský rámec. Přistěhovalec musí žádat o legalizaci pobytu, musí se v nové zemi přizpůsobit, musí v ní pracovat a uživit sebe a svou rodinu. Nic z toho přicházející hordy neplní, nerespektují a nejsou toho ani potenciálně schopny. V

moderní historii nemáme k podobnému pohybu národů paralelu, proto je třeba použít nomenklaturu starších dějin. Nejde o migrační krizi, ale o nájezd muslimů.

Zničí byt, obsadí cizí objekt, krade, ale je jen nepřizpůsobivý

Stejně fatálně se dnes pracuje s pojmem „nepřizpůsobivý“. Zákon stanoví jasně, že člověk je buď bezúhonný, protože zákony plní, nebo je zločinec, případně podle vážnosti přestupku pachatel, neboť zákony a předpisy porušuje.

Co je to nepřizpůsobivý? Člověk, který se rozhodne, že některé zákony a normy dodržovat nebude. Dostane byt, ale zničí ho. Vláme se do cizího objektu a ve jménu svých ušlechtilých myšlenek ho obsadí. Na ulicích dělá nepořádek, v noci hluk, páchá drobné krádeže, nechce pracovat. To vše se dnes označuje jako nepřizpůsobivost. Proč, vždyť každý, kdo tohle dělá, je přece v dikci zákona pachatel nebo zločinec. Politici a mediální komentátoři to snad nevědí? Pak by si měli zopakovat základy práva.

Stejně tak je podivné, aby se různé skupiny společnosti přejmenovávaly podle aktuální situace. Před několika lety se vedly vášnivé polemiky na téma, jak hanebná je česká komunistická strana, protože se odmítá přejmenovat (navzdory tomu, že propagace komunismu byla zákonem prohlášena za trestnou – *typický právní Kocourkov*).

Komunisté věrní revolučním písním na své barikádě vytrvali a komunisty podle názvu zůstali. Zachovali se rozhodně seriózněji než cikáni (historický název doložený již ve 14. století), kteří nedůvěryhodnou firmu vyměnili za označení „Rom“. Přiznám se, že neznám národ, který by se po staletích existence přejmenoval jen proto, že se mu jeho označení nezdá dostatečně důstojné. A až bude zpochybněno tohle slovo (ono už vlastně je tím, jak ochotně se příslušníci této etnické menšiny přizpůsobují), najdou si třeba jiné označení.

Předkové nemohli polemizovat o „migrační krizi“, museli se chopit zbraní

Přemýšleli jste, kdo vlastně je „sociálně potřebný“, nebo dokonce „sociálně slabý“? Hledal jsem na stránkách našich institucí, ale ani na marxistickém ministerstvu není definice, kdo to vlastně je. Všichni se však tím pojmem ohánějí. Takové termíny jsou na nic, protože nikdo pořádně nechápe, co exaktně znamenají.

Označují totiž to, co se hodí politikům, úředníkům a aktivistům. Bud'me však jazykově korektní. Ve společnosti existují lidé bohatí a chudí. Je-li někdo chudý, má smůlu. Nicméně podle křesťanství chudoba cti netratí. Navíc každý chudý může zbohatnout, pokud se bude snažit. Nebo pokud bude mít štěstí. Žijeme v době pokrokové, která chudobu nepřipouští. Všichni bohatí ovšem být nemohou.

Dávat peníze na chudé, to se jaksi nenosí. Ale na sociálně potřebné? Kdo by mohl odmítnout pomáhat potřebným? Mimochodem, potřebný je ve své podstatě každý člověk v této zemi. Soused má jaguára, ale já ne. Jsem potřebný, protože bych ho chtěl taky. Být potřebný je psychologicky nebezpečné, je to slovo politicky nabubřelé a prázdné. Být chudý nebo bohatý je však označení jasné, srozumitelné a z hlediska reality správné.

Pokud chceme tuhle společnost napravit, je třeba říkat pravdu. A to znamená označovat věci správnými termíny, neskryvat nepříjemné skutečnosti za balast eufemismů. O tom, co sdělujeme, musí rozhodovat věcná správnost, a nikoli politická korektnost, jemnocit či osobní ambice. Na všechny děje a stavy společnosti máme prověřené pojmy, nevytvářejme nové.

Český jazyk je mimořádně bohatý, použijeme jen ty obraty, které jsou známé po staletí. Pak se rozhodně budeme na svět dívat reálněji a jednat pragmatictěji. Protože naši předkové nemohli polemizovat o „migrační krizi“, museli se chopit zbraní a bránit svou svobodu a majetek.

Mimochodem, obrat „bránit svou zemi, víru a majetek“ není urážkou!

Ale dokáže to dnes ještě někdo? Vyrostly nám tady generace „mužů“, které neumí vystřelit ani z praku, mimo jiné proto, že nevědí, co to je. Hrdinové jsou jenom u počítače, ale jinak jsou to větší srabi, než dříve držitelé tzv. modrých knížek. Kdo za to může a jak to napravíme? Jsme možná jediný národ, který vychovává nové

generace absolutně bez vztahu k vlasti, státnímu nebo národnímu majetku a jakýmkoliv duchovním hodnotám, bez úcty k autoritám, k ženám, zkušenostem starších generací a vůbec ke stáří.

A to je opravdu smutné.